

Tariq Ali: Starmers krig

[Ur [Sidecar](#), 16 december 2020. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

De senaste åren har förvisso varit händelserika inom brittisk politik. Etablissemang och dess opinionsbildare förvirrades och splittrades av en rad slag som tvingade dem på defensiven. Efter finanskraschen och folkomröstningen i Skottland ökade takten med valet 2015, Jeremy Corbyns seger som ledare för ett snabbt växande Labourparti, chocken över Brexitresultatet, tre års parlamentarisk kris och ytterligare två val. När de hemliga Brexitanhängarna nu har drivits bort från Downing Street, och Starmer skyndar på utrensningarna i Labourpartiet, har det härskande blocket återigen gått på offensiven. Hur långt och snabbt det kan gå på pandemins, lågkonjunktorens och Brexits ojämna terräng återstår att se. Ty de krafter som har släppts lösa sedan 2008 är fortfarande under förändring.

Ta Labour. Redan från början ställde styrkebalansen i partiet Corbyn inför ett jätteproblem. I Westminster var vänstern i Labourpartiets parlamentsgrupp svagare än någonsin. En stor grupp kvarvarande New Labour-parlamentariker dominerade fortfarande. Att säga att de flesta av dem avskydde Corbyn är en underdrift. Två försök att avsätta honom misslyckades ömkligt. Sedan kom valet 2017, där Labour fick dubbelt så många röster som Blair hade lyckats få vid de två senaste valen och berövade May hennes majoritet. Många partibyråkrater och parlamentsledamöter hoppades på ett förkrossande nederlag för Labour. Det gick att se besvikelsen i ansiktet på dem. BBC och *Guardian* var lika bedrövade. Hur gick det till? De slöt en informell överenskommelse. Allt måste göras för att se till att Corbyn besegrades. De gjorde allt. Han blev besegrad.

Jag har tidigare hävdad att Labour skulle ha fortsatt att hävda linjen att resultatet från folkomröstningen borde respekteras, och lagt till att eftersom de inte låg bakom den så borde regeringen som hade krävt den genomföra resultatet, och att Labour hädanefter skulle lägga ner sin röst i frågan. Det skulle ha varit en sammanhängande, lättförståelig ståndpunkt. May skulle ha fått igenom en mycket mjukare Brexit än den som nu erbjuds, och de påföljande allmänna valen skulle ha utkämpats om andra frågor, och Labour skulle ha kunnat bygga vidare på sina framgångar 2017.

Att det inte hände berodde inte bara på trycket från etablissemang, utan också på splittringar inom Labours vänster. Den svagaste länken visade sig vara Corbyns förmodat lojala allierade skuggkansler. Men John McDonnell – som av den mjuka vänstern hyllades som ”sin generations mest radikala politiker” (se Jeremy Gilbert i *OpenDemocracy*, Owen Jones i *Guardian*, James Butler i *London Review of Books*) – hade redan visat vad han gick för i samband med bombningen i Manchester inför valet 2017. Corbyn gick på sin politiska instinkt och fördömde attacken samtidigt som han pekade på att den inte saknade samband med Storbritanniens oändliga krig i Mellanöstern. McDonnell var rädd för att Labour skulle korsfästas i media om det bröt partiernas tabu om utrikespolitiken, och förlora massor av stöd. Privata och offentliga opinionsundersökningar visade på motsatsen – en majoritet av väljare ansåg att Corbyn hade rätt. Media begravde snabbt frågan.

Samma reflexartade anpassning ledde till att McDonnell och Corbyns skugginrikesminister Diane Abbott förenade sig med Labours höger och drog ut på Brexitprocessen och blockerade förslag på

förslag i underhuset. Halvt på skämt talade Abbott om Corbyn som ”Ramsay McCorbyn” för att han talade om att lägga ner rösten om Mays överenskommelse. Men de talade aldrig om ”Ramsay McDonnell” för att han kapitulerade för den välfinansierade ”Remain”-lobbyn – givetvis under ledning av Keir Starmer, vars utnämning till skuggbrexitminister var ännu ett tecken på vänsterns svaghet. Som ett resultat av det saknade Labour något riktigt svar när Boris Johnson tog över som Toryledare 2019. Hans tal utanför Downing Street 10 var klart, helgjutet, beslutsamt. Inget mer velande. Han skulle respektera väljarnas vilja och ta ut Storbritannien ur EU. Katastrofalt nog började Corbyns närmaste kollegor leka med tankar på en icke vald nationell koalitionsregering för att stoppa Brexit. Det kopplades ihop med en spärreld från Guardian och BBC mot Corbyn, med insinuationer om att han var antisemit. Det de verkligen menade var att han stödde palestiniernas strävanden efter status som stat och var mot USA:s och Storbritanniens nya imperialistiska krig i Mellanöstern. Torys kampanj på sociala media, som pekade ut honom som förrädare, var effektivare bland väljarna. Det var ett blixtanfall där alla medel var tillåtna för att göra slut på Corbyn. De har nästan lyckats.

Starmer valdes vederbörligen till Labourledare med 56% av de demoraliserade medlemmarnas röster, på löftet om att ”ena partiet”. Även om han föredrar att agera i smyg, så är hans strategi genomskinlig. Starmer är född 1962 i en arbetarfamilj i södra London och gjorde sig ett namn som advokat vid den liberala byrån Doughty Street Chambers, och påstås ha haft med sig en bakgrund av att vara för mänskliga rättigheter när han utnämndes till chef för åklagarmyndigheten under Brown. Men de rättigheter han skyddade var i huvudsak polisers och spioners rättigheter. Starmer bestämde sig för att inte åtala polisens mord på Jean Charles de Menezes och Ian Tomlison, eller de MI5- och MI6-tjänstemän som anklagades för tortyr i Bagram och på andra ställen. Samtidigt dök han upp under dygnet-runt-rättegångarna mot de som arresterades under upploppen i London 2011, och lovordade domarna för de hårda straffen. Hans byrå är ökad för att ha skyndat på utlämningen av Julian Assange, och varnade den svenska åklagaren Marianne Ny: ”Våga inte få kalla fötter!”

När Starmer avgick 2013 tilldelades han riddarorden för sina insatser, och Ed Miliband erbjöd honom det säkra Labourmandatet i Holborn & St Pancras. Han deltog i det första försöket att driva bort Corbyn i juli 2016, och klev tre månader senare problemfritt in i skuggregeringen för att driva den kampanj för att hindra Brexit som hjälpte till att försegla Labours öde. När han väl hade erövat ledarskapet sa han till medlemmarna att det var dags att acceptera Brexitresultatet.

Starmer bryr sig inte om att positionera sig bland väljarna. Han räknar med att folk förr eller senare ska tröttna på Tories, och att det då tack vare tvåpartisystem kommer att bli hans tur. Istället försöker han erövra etablissemangets ynnest – att visa att han är ett säkert kort. Det är därför medlemmar i hans hejarklack – A Rawnsley och T Helm i *Observer*, R Behr och P Toynbee i *Guardian*, S Bush i tabloiden *New Statesman*, som i vanlig ordning publicerade en smaklös teckning på framsidan, sin hjälte som en riddare på en vit häst – obevekligt har upprepat samma fraser: ”med en ny ledning”, ”seriös”, ”professionell”, ”duglig”, ”ansvarsfull”, ”förnuftig”. Egenskaper som Starmer visade upp i oktober, då han körde över en Deliveroocyklist när han backade sin SUV i en hektisk korsning på väg till sin skräddare, och smet innan ambulansen anlände. (*Guardian* tonade taktfullt ner historien. Högerpressen och de lokala tidningarna slog på stort.)

Framförallt innebär ”seriös” att det bara kommer att duga med 110% anpassning till nyimperialistiska principer. Den högerpräglade – om än inte en lika hyperkorrumpad och hård höger som

Netanyahu – Jewish Board of Deputies fick vetomakt över Labour utrikespolitik. Det efterlystes en utrensning av partiet där Starmer skulle vara ledande utrensare. En av hans första handlingar var att tvinga igenom en andra klassens Blair-anhängare, David Evans, som generalsekreterare – en jasägare från 1990-talet som tjänade sina pengar på att klämma ut ”konsultarvoden” från olika Labour-fullmäktige. Sedan var det dags för Rebecca Long-Bailey, som var Starmers konkurrent om ledarskapet och motvilligt hade tilldelats en plats i hans skuggregering. Till applåder från hejar-klacken sparkades hon för att ha retweetat en kritik av israeliska polistekniker – ett välkommet tecken, triumferade Rawnsley i *Observer*, att Starmers ”enhet” skulle bli på hans egna villkor.

Men den riktiga fjädern i Starmers hatt skulle vara att utesluta Corbyn från partiet. Det var ingen hemlighet att hans kontor grubblade på hur de skulle använda rapporten om antisemitism som den regeringsfinansierade nationella organisationen EHRC riktade mot honom. Rapporten själv innehöll snopet få bevis. Istället gick Evans till angrepp mot Corbyns milda svar på den, ett svar där Corbyn fördömde all antisemitism, lyfte fram rapportens utlåtande att hanteringen av antisemitismen hade förbättrats under hans ledning, anmärkte att motståndarna hade överdrivit omfattningen av den av politiska skäl, och hoppades att rapportens rekommendationer skulle tillämpas snarast, även om han inte godtog alla dess resultat. För dessa harmlösa meningar stängde Evans samma dag av Corbyn från partiet (en medlem i den verkställande kommittén berättade senare att det var Starmer som tog beslutet).

Evans bemötte vågen av ilska från lokala partiavdelningar med ett beslut att motioner till stöd för Corbyn samt all kritik av EHRC skulle vara olämpligt. Hans expedition stängde vederbörligen av partimedlemmar i Bristol West som krävde att Corbyn skulle återinsättas. Biträdande ledare Angela Rayner – som för inte så längesedan i BBC:s *Newsnight* hävdade att Corbyn hade kämpat mot antisemitism och rasism hela sitt liv – kallade nu hans kommentar för ”helt oacceptabel” och hotade med att hon var beredd att suspendera ”tusentals”. I detta läge kunde parlamentsledamöter från Labours vänster, valkretsgrupper och medlemmar ha lämnat partiet i massor och välkomnat friheten att utmana Starmers projekt från vänster. Det gjorde de inte. Istället pressade Corbyns närmaste allierade honom att be om ursäkt – enhet framför allt. Han gav vika och utfärdade ett ”klargörande”.

Den 17 november gav en underkommitté till Labours nationella verkställande kommitté, som Starmer inte kontrollerade, tillbaka medlemskapet till Corbyn. Ilsket förkunnade Starmer nästa dag att Corbyn fortfarande skulle vara utesluten från partiets parlamentsgrupp och inte kunde sitta med på Labours bänk [i parlamentet]. Resultatet har blivit en ny våg av protester från lokala partier – Liverpool, London, Edinburgh, Penrith, Newcastle, Bolton, Cardiff, Hastings, Hull, Carlisle. Till dags dato har totalt 80 valkretsgrupper trotsat beslutet att diskutera Corbyns suspendering, antagit solidaritetsuttalanden för honom, eller angripit ”diktat” från particentrum om vad partimötena kunde diskutera. Bland dem finns 30 valkretsgrupper som nominerade Starmer tidigare i år. 14 medlemmar i den nationella verkställande kommittén har skrivit under ett brev som kritiserar ledaren, och fackföreningsledare – UNITE, kommunikationsarbetare, brandmännen – diskuterar att dra tillbaka det ekonomiska stödet.

Men det är uppenbart att Starmers utrensningar varken är dugliga, professionella, lagliga eller förnuftiga, utan ogenomtänkta, klumpigt utförda och öppna att ifrågasätta juridiskt. Corbyns suspendering läcktes till media innan han informerades om den, utfärdades utan att uppge vilken stadga han hade brutit mot, upphävdes av den verkställande kommitténs panel och utfärdades

därefter åter ensidigt för parlamentsgruppen genom att ledaren ingrep politiskt i en intern disciplinär process – tvärsen mot EHRC:s rekommendationer, som Starmer och Evans hade hävdat måste följas. Starmer hade snubblat i en fälla som han själv hade gillrat. Trots att han fick majoritet vid valen till verkställande kommittén i november 2020 (21 av 39 medlemmar, en ökning från 18), vilket lät honom välja ut kandidater till parlamentet och driva sin häxjakt friare, så kommer det att krävas en stadgeändring och möjligen en omröstning på en kongress (som är planerad först till september 2012) för att slå fast det nya disciplinsystem som EHRC vill ha. Enligt Starmers egna uttalanden skulle alla åtgärder mot Corbyn vara olagliga under det gamla systemet.

Samtidigt är många av de som stängs av för att ha kritiserat ledarens fraktionella krigföring, som påstås föras i namn av antisemitism, själva judar. Bland dem finns aktivisten i Jewish Voice for Labour, Naomi Wimborne-Idrissi och den socialistiska forskaren Moshé Machover, grundare av den israeliska gruppen Matzpen, som Evans' expedition har anklagat för att ha deltagit i en solidaritetsdemonstration för Palestina. (Machover hade uteslutits 2017 men släpptes in igen efter internationella protester.) Starmer kommer snart att ha kastat ut fler judar från Labourpartiet än någon föregångare. Budskapet är tydligt: judar som inte är sionister är inte välkomna. Ändå har Kenneth Stern, som skrev IHRA:s kontroversiella "arbetsdefinition" av antisemitism, själv varnat för att använda definitionen för att säga att "antisionistiska uttalanden *i sig själva* är antisemitiska och måste tystas". Den senaste knorren: två valkretsgrupper i East London har förbjudit motioner om en välgörenhetscykeltävling för palestinska barn, och åberopar Evans' order.

I början av 2020 röstade många på Starmer halvt i hopp om att han skulle "undvika överdrifter" och samtidigt behålla större delen av det socialdemokratiska program som hade förankrats under Corbyn och McDonnell. Men han har redan slopat de "Tio löften" han gav under sin ledarskapskampanj, något som han skröt om i oktober i en intervju med Rawnsley och Helm i *Observer*. Precis som Blair och Brown fjäskar han för Washington och gör inget verkligt motstånd mot de konservativas politik. Då var det Irak och Afghanistan. Nu är det i tillämpliga delar Kina. I juli träffade Starmer USA:s utrikesminister Pompeo för att lugna honom med att Labour var tillbaka på rätt spår. Som bevis sa han till Pompeo att Storbritannien behövde bli tuffare mot Kina, inte bara förbjuda Huawei 5G-teknologi utan också genomdriva sanktioner mot kinesiska ämbetsmän som misstänktes för att kränka mänskliga rättigheter. Men det är andra tider idag. Politiken är mycket mer ombytlig än på 1990-talet och det finns tecken på opposition.

"Många bäckar små, etc.", eller kommer det nuvarande upproret bland Labours medlemmar att rinna ut i sanden? Mycket kommer att bero på vad gruppen av vänsterinriktade parlamentsledamöter, Socialist Campaign Group, gör. I mitten av november var det bara 18 av de 34 medlemmarna som skrev under ett upprop att upphäva suspenderingen av Corbyn. En del av dem råder Corbyn att kräla i stoftet tills han är fullt återupptagen. Det vore ett misstag, ty hans fiender har som mål att krossa hans anseende som ärlig politiker. Det skulle försvaga, inte stärka, vänstern i och utanför Labourpartiet. Det återstår tre år till nästa allmänna val. Ett oberoende Labourparti med bara ett halvt dussin parlamentsledamöter och en medlemsbas på kanske 50.000 – så många har redan lämnat sedan Starmer tog över – skulle kunna utgöra ett verkligt framsteg. New Labour klarade inte testet i Skottland. Det har förlorat i norr och kommer inte att lyckas hur länge som helst i Wales. Det är mycket osannolikt att det kommer att återuppstå något som liknar Corbyns framgång 2017 i Labourpartiet.

Corbyn själv fortsätter som tidigare och far från den ena onlinekonferensen till den andra, försvarar palestiniernas sak, går mot USA:s utrikespolitik, och kräver att samhällsservicen nationaliseras och privatiseringarna av NHS upphävs. Hans nyligen lanserade Projekt för fred och rättvisa är en positiv åtgärd.* En doft av vår mitt under en vinter med Starmer och Covid-19. Det är ett initiativ kring flera frågor som är öppet för personer i och utanför Labourpartiet, i Storbritannien och utomlands. Mer än 20.000 personer har redan anmält sig. Det kommer utan tvivel att bli problem i starten, men skapandet av en ny politisk plattform och internetrörelse är ett steg framåt. Corbyn är känd för att vara förtjust i Shelley, och som motvikt mot välkända råttor – både BBC:s Laura Kuennsberg och Rawnsley, Behr, etc. – som förtjusta har klättrat ombord på Labour-skeppet igen, verkar slutorden i *Den befriade Prometheus* passa honom väl: ”Varken förändras, tveka eller ångra sig.”

* Se [”Varför jag lanserar ett Projekt för fred och rättvisa”](#), intervju med Jeremy Corbyn, på marxistarkiv.se – öa.